

Jalat veivät enää lähimmälle penkille, kädet manttelintaskuihin kaivelemaan pikkusikariaskia. Sikari huulessa tuprahti hentoja henkisavuja suupielistä, silmät osoittivat viimein raukeuteen sallittuina sillan vastakkaisen päädyn suuntaan, harvakseltaan näkökohdettaan muutellen milloin vesistön rajaan, milloin kuraistenruskean, syksyn myötä aaltoilunsa aloittaneen joen pintaan - milloin siihen platinamaiseen valoon, joka silloin tällöin pikkutarkasti valööriään muutellen hipoi paikkoja joihin harmaan, tihkusadetta uhkaavan pilvistön välistä kykeni koskettamaan, kuin pikkutyttö joka hennosti kokeilee jalallaan rapakon tai tyynen järven pintaa.